

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788711872/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

At jeg ikke var tilstede ved min Ludvigs bryllup kom sig af den simple grund at jeg ikke kunne nyde denne glæde og udelukke Hannes forældre der jo havde samme ret dertil som jeg. Også hendes søskende ville i så fald gjort fordring på at være med, og den stilhed og ensomhed som brudeparret ønskede sig, var da gået tabt. Jeg bragte da frivillig dette lille offer, der virkelig heller ikke syntes mig stort.

Give Gud gode Heiberg! at disse mine velmente ord må berolige dit faderlige hjerte, at jeg ikke må have trættet din tålmodighed eller dine øjne, hvis svægelige tilstand inderlig bedrøver mig. Jeg vil spare en lille plads på papiret til Ludvig og ende dette lange brev, med de kærligste hilsener fra alle mine og især fra

din hengivne T h o m a s i n e.

Jeg bør ikke slutte dette brev uden at takke dig af et rørt hjerte, for alt det forbindtlige og smigrende, du er så god at sige mig. Jeg ville blive stolt deraf, dersom jeg ikke følte hvor langt jeg desværre er fra at fortjene dine ytringer.

Længere hen, da Heibergs fader af danske rejsende, der altid aflagde en visit hos deres forurettede landsmand, hørte mig rose, blev hans ytringer i breve om denne sag venligere og venligere, og han opfordrede nu ofte sønnen til at komme til Paris med mig, for at han kunne lære mig personlig at kende.

Heiberg havde nogle år før vort bryllup fået titlen af professor, og – så latterligt som det i vor tid kan synes – vakte det, at en skuespillerinde skulle stå som frue på plakaten, megen snakken i det lille København. Man mente, at dette ikke gik an, så teaterbestyrelsen var i stor vande over, hvorledes den skulle bære sig ad. Til sidst henvendte teaterchefen sig til Frederik den Sjette for af ham at få en ordre om, hvad man skulle sætte på plakaten. Kongen svarede kort: »Naturligvis fru Heiberg. En kone har sin mands rang, altså også i dette tilfælde.« Heiberg havde på ingen måde fundet sig i det modsatte – ikke af rangsyge – men fordi dette ville have været en krænkelse mod den stand, til hvilken hans hustru hørte.

Jeg havde mange romantiske ideer om, hvorledes ægtefolks samliv burde indrettes for ikke at profaneres. Heibergs medfødte